

Обръщение на Българския патриарх Неофит за празника Пресвета Богородица – Всех скорбящих радость

ОБИЧНИ В ГОСПОДА ЧЕДА НА СВЕТАТА НИ ЦЪРКВА,

Едно чудно изцеление от далечната 1688 г., свързано с иконата на Пресветата Божия майка – „Радост за всички скърбящи“, – е дало повод и основание на Църквата да учреди един от най-съкровените, затрогващи и стоплящи душата и сърцето празници, свързани с нашата небесна Всецарица и покровителка на християнския род и цялото човечество. „Радост за всички скърбящи“ – дори само изричането на тези думи е вече достатъчно, за да вдъхне надежда и на най-обезнадеждения, да утеши и най-отчаяния, да укрепи и най-страдащия и в крайна сметка наистина да ни донесе онази радост, която идва единствено с вярата в Бога и с упованието в Неговия всеблаг промисъл за всекиго и за всички.

Скърбта е постоянна спътница на човешкия живот. Тя съпровожда земните

ни дни от самото начало и до края. Понякога тя е толкова много, че изглежда почти непоносима и неутешима. Още в древните дни Псалмопевецът свидетелства, че „... скръбта е близо, а помощник няма“ (Пс. 21:12) – и изповядва: „Близко съм да падна, и скръбта ми е винаги пред мене“ (Пс. 37:18). „В света скърби ще имате“ – предупреждава и Сам Господ Иисус Христос, ала добавя: „... но дерзайте: Аз победих света“ (Иоан 16:33). И Неговата победа беше победа не просто над всяка скръб, а славно тържество на Живота над смъртта – над този „най-последен враг“ (1 Кор. 15:26) както за Бога, така и за човека.

Скръбта е с всекиго от нас и до днес. И днес навсякъде около нас виждаме скърбящи и страдащи, и тяхната скръб неизбежно преминава в нас, и става наша скръб и горест. И днес „плачещите“, „гладните и жадните за правда“ и „изгонените заради правда“ (Мат. 5:4, 6, 10) са винаги пред очите ни – като съкрушително свидетелство за продължаващата да цари в нашия свят неправда. И днес гласът на болните, гладуващите и бездомните, на лишените от свобода (срв. Мат. 25:34 сл.), на преследваните и измъчваните, на невинните жертви на продължаващите военни конфликти и на всяка форма на насилие на човек от човека, викат към небесата и, в мъката и страданието, търсят утеха, а отношението ни към тяхното страдание е единственото вярно и сигурно мерило за нашата човечност и за принадлежността ни към Христа Спасителя и Неговата света Църква. Състраданието и милосърдието, което проявяваме или не проявяваме към тях, казва всичко за самите нас.

Дори и когато са изоставени от всички човеци обаче, всички скърбящи и страдащи имат една утеха и една радост, която никой и нищо не може да им отнеме, и тази утеха и радост е във Всеблагия и Всемилостив Бог, Който „толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен“ (Иоан 3:16). „Който заради нас човеците, и заради нашето спасение... се възплъти от Духа Светаго и Дева Мария, и стана човек“ (Символ на вярата, 3). Христос е единствената ни истинска радост и надежда, защото с цялото Си богочовешко дело, увенчано от славното Си Възкресение, възстанови нашето богосиновство и ни дарува живот „в изобилие“ (Иоан 10:10).

Първата, която сподели земния живот на Спасителя Христа, беше Неговата Пречиста майка. Тя най-силно и най-дълбоко от всички около Него преживя и Неговата скръб, и Неговите страдания, но и първа от всички имаше в себе си и тази радост, която Той донесе на земята и която извоюва за нас – радостта

на освобождението ни от страха от смъртта и от всяка скръб, болка и печал. И точно затова тя е наистина Радост за всички скърбящи: „По-почитана от херувимите и несравнено по-славна от серафимите“, както я славим всеки ден – в църковното богослужение и в личните си молитви; първи плод на Възкресението на своя Син и наш Бог; ходатайка за всеки човек, прибягващ към нейната закрила; майчински обгръщаща с любовта си всяко страдащо и скърбящо сърце.

Днес нашите молитви са отново отправени към нея – на първо място за всички деца, особено за онези от тях, които страдат от различни увреждания, но също и за тези, които са невинни жертви на все по-силно разрастващите се в наше време войни, лишавачи ги от домовете им и разделящи ги с техните семейства, а нерядко и отнемачи едва започналия им живот. За всички тях, за техните родители и близки, за всички невинни жертви на царящата в света ни неправда Църквата днес усърдно се моли и умолява Човеколюбеца Бога и Всесветата наша Владичица за упокой на погиналите, за утеха и закрила на страдащите, за радост и блага воля във всеки дом и всяко човешко сърце, за мир по света и единение между хората.

Молитвите и майчинското небесно застъпничество на Пресвета Богородица, Божията любов и милост, мирът и радостта в Светия Дух да бъдат с всички нас!

Честит и благословен празник!

† НЕОФИТ

Патриарх Български

bg-patriarshia.bg